

عنوان مقاله:

جهت گیری هدفی، خودکارآمدی ریاضی و عملکرد ریاضی

محل انتشار:

هفتمین کنگره انجمن روانشناسی ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسندگان:

ثنا پناهی پور - کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

مهدی عرب زاده - گروه روانشناسی تربیتی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر بررسی روابط ساختاری جهت گیری اهداف مبنی بر خود، مبنی بر دیگران و خودکارآمدی ریاضی با عملکرد ریاضی بود. روش پژوهش حاضر از نوع همبستگی بود که نمونه شامل 400 دانش آموز (148 پسر و 252 دختر) که به روش نمونه گیری خوشه ای چند مرحله ای از دبیرستان های شهر کرج انتخاب شدند و به پرسشنامه اهداف پیشرفت 2×3 (الیوت، موریاما و پکران، 2011)، مقیاس خودکارآمدی ریاضی (میدلتن و میدگلی، 1997) پاسخ دادند. نتایج نشان داد که اثر مستقیم گرایش به خود و گرایش به دیگران بر خودکارآمدی ریاضی و اثر مستقیم اجتناب از خود و اجتناب از دیگران بر عملکرد ریاضی معنی دار بود. اثر مستقیم خودکارآمدی ریاضی بر عملکرد ریاضی و اثر غیرمستقیم اهداف مبنی بر خود و گرایش به دیگران بر عملکرد ریاضی معنی دار بود. یافته ها نشان داد مدل پیشنهادی پژوهش از برازش خوبی با داده ها برخوردار است و به عبارتی با توجه به یافته ها می توان نتیجه گرفت که متغیرهای اجتناب از خود، اجتناب از دیگران و خودکارآمدی ریاضی بر عملکرد ریاضی تاثیر می گذارند.

کلمات کلیدی:

گرایش به خود؛ اجتناب از خود؛ گرایش به دیگران؛ اجتناب از دیگران؛ خودکارآمدی ریاضی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/982066>

